

KOVÁCS ANDRÁS FERENC

Szöveg. Test

Nem súlyos, inkább
túlságosan is könnyű
volt, mintha nem is

lett volna, mintha
semmi se, senki se lett
volna akkor, ott,

hogy az éj leple
alatt levált, leomlott
a tákolmányról

a súlytalan test,
ama gémberedett váz
görcsös vállakon

majdnem aláfolyt –
a tovagördülő menny
csillagképei

égtek, a fáklyák
lángja szélbe vonaglott
füstkormos égen –

már öreg éjjel
volt, mikor leemelték,
s eloldozhatták

végre a testet,
titkon, a fáról, néma
fölldozottak –

nem tűnt nehéznek,
semmi terhe sem maradt,
az égvilágon

semmi, senkinek
sem tűnt túl soknak akkor,
ott az áldozat –

az átvérzett test,
amint vállukra vették,
viselhető lett,

elviselhető –
és egy tanítvány tiszta
gyolcsot, új leplet

készített élő,
abba göngyölték élő,
fényesült kezek –

közben megjött az
agg Nikodémus is, száz
font áloét, szent

mirhát is hozott
átpólyázni a testet,
bábnak a végső,

új születésre –
új sír méhe fogadja
magába, a kert

kövein sírnak,
asszonyok árnya, szél fúj,
fölzúg a lélek.